

Emiel de Wild

Broergeheim

Leopold / Amsterdam

zondag 18 juli

Hoi Stefan,

Het is raar om je te schrijven. Wie schrijft zijn eigen broer nou een brief? Ik zie je elke dag. Ik ken je mijn hele leven. Al elf jaar! Pap en mam ken ik natuurlijk ook sinds altijd, maar dat is anders. Ik ben hun broer niet. En hun naam heb ik niet als eerste gezegd.

Ben je daar niet trots op? Dat mijn eerste woordje niet 'mama' was, of 'papa', maar jouw naam. Nou ja... jouw naam... volgens mam klonk het meer als 'See-an' dan als 'Stefan', maar toch, voor een baby was het best knap.

Wij zijn broers. Dat is geen geheim. We zouden het niet geheim kunnen houden, al zouden we willen. Maar dat willen we niet. Toch?

Je vraagt je misschien af waar ik ben. Dat zal ik je vertellen: bij oma. Bij oma Bos. Pap en mam hebben me gistermorgen heel vroeg naar haar toe gebracht. Waarom weet ik niet.

Ik wilde vroeg opstaan, omdat ik al de hele week zin had in de zaterdag. Eindelijk zomervakantie! Voor mij dan, want jij bent al twee weken vrij van school. Ik wilde plannen met je maken. En ik wilde naar het water. Met z'n tweeën lekker zwemmen of varen met de rubberboot. Maar mam maakte me eerder wakker dan de wekker. Ze stond in het donker en pakte paps sporttas vol met mijn kleren. Toen ik vroeg waarom ze dat deed, zei ze dat ik stil moest zijn. Jij lag nog op bed en ik mocht je niet wakker maken. En ik mocht ook niet op je kamer komen. Jouw deur zat dicht.

Mam trok me mijn bed uit. Ze had een zonnebril op! Ze nam me mee aan haar hand. Het ging allemaal heel snel. Douchen

hoefde niet. Een koud washandje over mijn gezicht was genoeg. En ontbijten deden we straks, zei ze.

Beneden smeerde pap broodjes pindakaas en die stopte hij in een zakje. Mam zette me in de gang, pakte nog wat spullen uit de woonkamer en voor ik het wist stonden we bij de auto.

Het was heel stil op straat.

‘Moet Stefan niet mee?’ vroeg ik.

Mam was te druk met de spullen in de auto leggen. Pap keek me aan en zei niks. Zijn ogen waren een beetje rood. Had hij gehuild?

Ik ging maar achterin zitten. Alleen.

Pap startte de auto en we reden de straat uit. Het was al warm buiten en pap zette z’n raampje open. Een bries stroomde de auto in. Ik vroeg waar we naartoe gingen. Mam draaide zich om en keek met een zielig gezicht langs de hoofdsteun van haar stoel. Ze vertelde dat ik een tijdje ging logeren bij oma Bos. Ik vroeg meteen wanneer jij kwam. Mam zei dat we het daar nog wel eens over zouden hebben.

Daar zat ik dan, helemaal alleen achter in de auto. De zon scheen in mijn ogen. Dit was het begin van onze vakantie. Maar ik voelde me raar. Het was of er een vreemd, wild dier in mijn navel kroop en op de bodem van mijn buik ging liggen stinken.

Mam gaf me een broodje, nog steeds met dat gezicht of ze net een puppy had laten inslapen. Ik wilde vragen waarom ik naar oma Bos moest, en of pap en mam ook zouden blijven logeren, en waar jij dan zou zijn. Maar ik durfde het niet. Jij denkt nu vast: hoezo niet, janker? Dat zal ik je zeggen schrijven: er hing een rare spanning in de auto. Het was net alsof er bij een verkeerd woord van mij een donder zou klinken. Dus hield ik mijn mond en zei tegen mezelf dat het vast leuk zou worden bij oma Bos.

Ik lig nu op oma’s logeerbed te schrijven. Pap en mam zijn gister meteen vertrokken toen ze mij hadden afgezet. Mam beloofde

nog dat ze mijn vissen zou voeren. Waarom moet ik hier blijven? Jij zit nu zeker thuis te lachen, omdat jij het weet. Misschien is het een grote verrassing of zo.

Oma Bos doet erg haar best. Ze heeft speciaal voor mij papier gekocht in de supermarkt.

‘Omdat je zo graag tekent, mijn jong,’ zei ze.

Maar ze kwam aanzetten met een blocnote: dunne velletjes papier met lijntjes. Daar kan ik niet lekker op tekenen. Maar je kunt er wel goed brieven op schrijven!

Hoe lief oma Bos ook is, ik mis pap. En ik mis mam. En ik mis jou ook. Dat zal ik wel niet mogen zeggen, daar zul je me vast nog een trap voor geven, maar het is zo. (Tipp-ex dit stukje toch maar weg als je het hebt gelezen.)

Maar waarom schrijf ik je een brief? Het zit zo: van mam mag je niet aan de telefoon komen. Ze heeft al vaak gebeld en elke keer heb ik gevraagd of ik met jou mocht praten. Dan werd het eventjes stil aan de andere kant van de lijn en daarna zei ze dat je niet thuis was. Ik was dit snel zat. Ik vroeg aan oma of ik jou even mocht bellen. Maar nee, dat mocht niet. Dus ben ik naar buiten gegaan om je te bellen met mijn mobiel.

En ja, ik weet ook wel dat ik alleen mag bellen om te zeggen hoe laat ik thuiskom. En in noodgevallen. Maar dit was een noodgeval. In elk geval een kleintje.

Ik was snel klaar. Je telefoon staat uit.

Toen mam weer belde, zei ik dat ze de volgende keer maar moest bellen als je wél thuis was. Je raadt het al: dat deed ze niet. Dus vroeg ik of jij mij kon bellen. Mam zei dat ze dat aan je zou vragen. Maar je hebt niks van je laten horen. De laatste keer dat mam belde, wilde ik er weer over beginnen, maar voor ik jouw naam kon zeggen, zei mam dat ik erover moest ophouden. Het begon een beetje vervelend te worden, volgens haar. Toen heb ik niet meer naar je gevraagd. Mam zei dat het leek of ik niet blij

was dat zij belde. Dat was ik wel, want ik zat me al de hele dag kapot te vervelen. Wat moet ik hier doen in mijn eentje? Oma Bos heeft geen speelgoed, zelfs geen voetbal. En haar strips zijn zo oud, dat Donald Duck nog maar een baby-eendje is, net uit het ei. (Dat is een grapje. Je hebt die *Donald Ducks* zelf ook gelezen. Daarin verandert nooit wat. Elke week is Donald even oud en heeft hij dezelfde kleren aan. En hebben ze ruzie, dan is het de week erop vanzelf goedge maakt. Lekker makkelijk!)

Ik wil gewoon even weten hoe het met je gaat. Of je nieuwtjes hebt, of je leuke dingen aan het doen bent, of je vakantie fijn is. Ik geloof er niks van dat je mij niet wil spreken. Wij hebben helemaal geen ruzie of zo. Dus: BEL MIJ! Of schrijf een brief, dat kan natuurlijk ook.

Tot snel, hè!

Groetjes,
Joeri

PS BEL MIJ!

PPS Wel dat stukje weg-tipp-exen, hè? Of anders doorkrassen met een rode pen.

woensdag 21 juli

Hoi Stefan,

Ik heb niks van je gehoord. Je gaat me dus niet bellen, maar een brief schrijven. Ook goed. Misschien is het zelfs beter. Dan kunnen pap en mam niet weer gaan zeuren dat je te veel belt.

Mijn beltegoed is op, dus ik kan jou niet meer bellen. Je voice-mail ken ik ondertussen uit mijn hoofd. Gelukkig kan ik je wel schrijven.

Ik kan niet wachten tot ik je brief krijg. De post komt hier elke dag rond elf uur. Je snapt wel dat ik dan naast de brievenbus sta. (Zogenaamd om voor oma Bos de post te pakken, maar stiekem om die te doorzoeken, haha.)

Waarom ben ik hier? Ik kan niet echt iets verzinnen. Als ik mam ernaar vraag, zegt ze dat ik moet genieten van de logeerpartij. Dat probeer ik heel hard. Maar hoe doe je dat als je liever thuis bent? Oma Bos had vandaag een nieuwe *Donald Duck* gekocht. Die had ik al uit voor het middageten. Gelukkig had ze ook wit papier zonder lijntjes meegebracht, dus nu ben ik zelf begonnen met het tekenen van een Duck-strip. Dat lukt best goed. Alleen praat mijn Donald te veel. Het past niet allemaal in de spreekballonnetjes. Hij lijkt jou wel, maar dan met veren en een snavel.

Wat ben jij aan het doen? Zeker op pad met Pim, Dennis en Jirika. Lekker met z'n vieren de stad in. Niet te veel uit de snoepbakken eten, hè. En niet alle lekkere luchtjes proberen. Want dan sturen ze je weg.

Nou, ik ga stoppen, ik weet niet meer wat ik moet schrijven. Je moet wel terugschrijven, hè! (Of bellen.) Dat doe je vast snel.

Groetjes,
Joeri

PS Als die Donald Duck-strip af is, stuur ik hem naar je op.

Hoi Stefan,

LOOP DE KAMER UIT EN GA ERGENS ZITTEN WAAR PAP EN MAM JE NIET KUNNEN ZIEN!

Waarom hoor ik niks van je? Als dit een grap is, kun je ermee ophouden. Ik vind er niks aan.

Donderdag ben ik naar de bieb gegaan en daar heb ik mijn zakgeld opgemaakt aan kwartiertjes internet. Mijn hart klopte in mijn keel, de hele tijd dat ik achter de computer zat. Als oma het ontdekte en het doorbriefde aan mam, zou die woest zijn. Mams stem dreunde in mijn hoofd: 'Alleen achter de computer voor school!' Maar ik dacht dus: wat als ik je mail of iets post op je Hyves? Ik een e-mail aanmaken (duurde eeuwen, honderdduizend vragen) en je een mail gestuurd. Heb ik me aangemeld op Hyves en wat denk je? Kan ik nog niks posten. Eerst moeten we vrienden worden! Ik wil wel. Maar jij vindt het blijkbaar genoeg dat we broers zijn, want ik hoor niks van je. En op mijn mail reageer je ook niet.

Vannacht lag ik in bed te denken. Volgens mij hebben pap en mam je telefoon afgepakt en je computer achter slot en grendel gezet. Heb jij weer eens straf, Stefan Sterk?

Met de brieven kunnen er twee dingen aan de hand zijn:

1. Er is iets misgegaan bij de post. (Je weet zelf hoe dom onze postbode is. Die gilt als een meisje als je de post uit de bus trekt en blaft als een hond.)
2. Mam en pap hebben de brieven gevonden en die voor je verstopt.

Ik denk dat het het laatste is. Ze moeten ze hebben gevonden. Het is oneerlijk. Waar bemoeien ze zich mee? Maar ik ben slim geweest. In opa's oude bureau vond ik een vulpen en ik heb met

links (maar wel netjes) jouw naam en ons adres op de envelop voor deze brief geschreven. Dat lijkt helemaal niet op mijn handschrift. Dat herkennen ze nooit.

Als ze erin zijn getrapt en ze deze brief aan je hebben gegeven, moet je meteen de kamer uitlopen (daarom schreef ik dat bovenaan). Ze mogen niet weten dat ik deze brief ook heb geschreven. Als ze erachter komen, kan ik je helemaal niet meer bereiken. IK BEN BIJ OMA BOS EN IK WEET NIET WAAROM. SCHRIJF MIJ OF BEL MIJ. Doen hè! Het is belangrijk.

Tot heel snel!

Groetjes,
Joeri

PS Stiekem vind ik het ook wel een beetje spannend. Als ik je straks weer zie, moeten we het nog een keer doen. Maar dan blijf ik thuis en moet jij naar oma Bos. Of erger: naar oma Sterk!
(Wel iets van je laten horen hè!)

PPS Die strip is echt goed aan het worden.

dinsdag 27 juli

Hé Stefan,

Je bent een eikel. Je hebt niet geschreven. En niet gebeld. Misschien mag ik niet zeggen schrijven dat je een eikel bent, maar zo voelt het wel. Maar wat maakt het uit? Als je mijn brieven hebt gehad en niks van je hebt laten horen, ben je een eikel. En als je mijn vorige drie brieven niet hebt gekregen, is de kans één

op honderd miljoen dat je deze wel krijgt. Dus: eikel, eikel, eikel. Dat lucht op (maar niet heus). Eikel.

Oké, het is een uurtje later. Toen ik aan mijn strip zat te werken kreeg ik een goed idee. Wat zeg ik? Een briljant idee! Wat zeg ik? Een superbriljant idee! Ik ga jou bellen zonder beltegoed. (Jij zegt nu vast hardop: ‘Dat kan helemaal niet, Joerisloerie. Je kunt helemaal niet bellen zonder beltegoed. En mijn telefoon staat uit.’) Maar het kan toch. Ik ga jou bellen op onze huistelefoon met de telefoon van oma Bos! ‘Maar dat mag toch niet van oma Bos?’ Nee. Maar ik ga het stiekem doen.

Het wordt moeilijk. Oma Bos is de hele dag thuis en hoort echt alles. Het is gewoon eng. Gisteren riep ze vanuit de keuken: ‘Joeri Sterk, wil je alsjeblieft je voeten van tafel halen?’ En ik zat om de hoek voor het raam bij de eettafel! Ze kon me niet eens zien! Maar ik ben slim geweest. (Jij roept nu vast: ‘Nee, Joerisloerie, jij bent NIET slim.’)

Sinds ik opstond kijk ik al sip en klaag over buikpijn. Oma vindt me heel zielig en geeft me kopjes thee. Ik lig nu met een warme kruik op de bank. Straks gaat oma boodschappen doen. En dan kan ik natuurlijk niet mee, want ik ben ziek (kuch, kuch). Stel dat ik moet overgeven in de winkel! Als ze weg is, spiek ik door de vitrage tot ze de hoek om is. Dan grijp ik mijn kans. En als ze terugkomt, lig ik weer netjes ziek op de bank. Tada!

Als je dit leest: ik zit dus bij oma Bos. Zorg dat je thuis bent!

Groetjes aan Stefan de Tefalpan van Joerisloerie
